

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

(א) [לעיל לג' א'] ע' כמות
ל. כל הסוגיא ע"פ א' [נ"ד]
התעלה. (ד) [נס אחיה רב:]
וכבר אילנות זהב אילנות
רבעא. (ה) [לקמן טו.]
ו [ויקרא כב, ו] [עס].

גא א ממי פ"ח מהל'
גירושין הליב' סגמ
עשין ג טושיע ה"ט סימן
ג טעף ח:
גד ג ממי שם הלכה כה
טושיע ה"ט שם
סעף ה:
גה ג ממי שם הלכה כה
טושיע שם סעף ו:
גז ד ממי פ"ח מהלכות
אסורי ביאה הלכה ז
סגמ לאחין קחט טושיע
ה"ט סימן ו טעף יח:
גז ה ממי פ"ח מהלכות
תרומות הל' וה' י:

תוספות ישנים

אבל קטנה בת ישראל איה
זכירה להמתין פ"ה
מקדמין חוץ מגירות
ומשוכרות גדולה משמע
דקדוק לקדמין דבת ישראל
זכירה להמתין מיימי
גדולה (מכלל) אבל קטנה
איה זכירה להמתין ולא
היא דלתא ה"ק וטלן
דקדוק להמתין אפילו
קטנה חוץ מגירות
ומשוכרות ואף גדולה איה
זכירה להמתין י"ל דהי
הי"ל לממך קף גדולה אי
היה מיימי קדמין לן
כקטנה א"כ מפשח ה"ר
דקדוק למתא דמיתא איה
ואחיו מני קדמין ואיל
קטנה בת ישראל א"כ
להמתין משום דקבץ לה
כ"י יוסי. ולא הוי מכל וכל
כ"י יוסי דתי סבד כ"י
יוסי ה"י אסור הגדולה
בנות אקדמין לזכירה
להמתין ה"א כ"י יוסי ממיר
לקמן ב"א טעם ופסחה מיד
וזכירה להמתין ומ"ה א"כ סבד
לה כ"י יוסי וה"ו טעמיה
משום דגור זנות אטו
שואין ואין להקשות
בגירות מני גזור זנות אטו
נמי שרי משום דמגורא
נפשה ומתעסקת דמשמע
לקמן וא"ת ולגזור זנות
דשביח גירות אטו זנות
דיואה בשן ועין דלזכירה
להמתין דמשמע לקמן
אין לדעמח דשייח הוי
משום דלשה מזה משמשת
בחור ולהכי שרי בגירות
אשביח משומנת מן
וביאה בשן ועין לא שייך
לומר קן וזכירה להמתין
כמו שפטר לקמן וכוונתו
דבת ישראל אסר דבין דבת
ישראל מזה דתי איה
משומנת מן והשתח' לא הוי
טעמח דשומלת משום דגור
זנות אטו שואין וגם איה
רק אלא ל"י יוסי: אשה
מונה מתעסקת שלא
מתעבר. ופ"ה יואה בשן
ועין מתי אילת לממיר י"ל
שאף היפוך קדל וחס כן
איה חיה מתעסקת ולי"ג
ד"צי עיקר היתרו חקר
מן הספר. ועוד קשה שהי'
וראי איה מתעסקת שהי'
רובא דתעמ' מניו כ"י יוסי
שאינה ידועת כלום מתחלה
שתלא לחיות כי מילתא נא
אליה זה המדות לכן י"ל
ואתק' לך יואה בשן
ועין מאי אילת לממיר
למיר ידעמח בשן ועין
ולמיר מתי ו' יוסי
לזכירה להמתין דשמש
מעוברת ה"י כי שמה לא
מתעסקת ואי תקש' לך
דמיתא ופסחה יומא

והוא דמיא דשפחה משוכרת גדולה. והא דמיא דהחולץ (לקמן
ד' טז.) לפיכך גר וגירות רכיבין להמתין שלשה חדישים כר'
יהודה אחיה דחייש שמא לא נהפכה יפה יפה א"י אפילו כרבי יוסי
וה"ק לפיכך גר וגירות רכיבין להמתין אם ידוע שנצלה ולא נהפכה
ועוד אריי' דיש לחלק ללא מיטרא
נפשה כלל כשמתגירית עם בעלה כיון
שכל הזרע מאותו איש ואין חוששת
להצמין בין זרע שזרע מצעלה זה
בקדושה לשלל זרע בקדושה:
גירות ומשוכרות דשביחא (א)
גזורה. פירוש לגזור שיהיו
זכירות להמתין ולא לגזור אטו בת
ישראל קאמר דמהא לא הוה משני
מיתי: **אשה** מונה מתעסקת. וכן
גירות ומשוכרות כיון דדעתה לאיגורי
אזל יואה בשן ועין מודה בה רבי
יוסי: **בהגות אין ישראלית לא.**
ובכמות (ד' טז.) גבי הא דלמן
ובכמות (ד' טז.) גבי הא דלמן
דייק הכי אלא דוקא הכא משום דכי
משני אימא נשי כהניס אחת אית ליה
פירכא אחתיי נשי כהניס אין נשי
ישראלים לא: **אע"פ שבותות**
אבע"ה פסו"ה פ"ב ופ"ג פ"ג ופ"ד
טעמא דשמעין משום וכתהן כי
תיה לאיש זר ולר"י נראה דבת איש
כהן לא שמעין אשת איש וכל חייבי
כרימות הנאסרות ע"י קדושין משום
דלא הוי זר אלא מעיקרא והכי
משמע דבהא על יצממו (לקמן ד' טז.)
דקאמר רבא אשת כהן שנאנסה ובה
עליה לוקה משום זונה ומשום
זוממה ואי נזפת כהן כי תיה לאיש
זר שמעין נמי אשת איש א"כ יאה
לוקה נמי מהאי קרא דלכהונה נמי
אסורות מקי' דלקמן דפירק אלמנה
(ד' סמ.) וכו'. דלא חשיב לה הסם
אזהרה מן הדין אלא גילוי מלתא
בעלמא הוא וה"ו משמע כן קת'
מדקאמר אף על פי שמתרת לבעלה
פסולה לכהונה ואי פסולה מקרא דבת
כהן פשיטא דאין לחלק בין אונס לרצון
ואי ה"ו גופא אחא לאשמעינן דשייך
קרא דבת כהן חייבי כרימות דע"י
קדושין כיון דשייך זהו ממזרות אע"ג
דלא הוי זר אלא מעיקרא חס כן
לישמעינן הכי דהיה וממילא ידעו
דלא שייך דהיא קרא לפלוני בין אונס
לרצון דאשת איש טפי מנשאר פסולי
כהונה אלא (א) לר"י נראה דפסולה
מן הכהונה מטעם טומאה זונה
כדאמר בבהא על יצממו (לקמן ד' טז.)
(ס) ולשנא דלמר חסם דכל באונס לא מיקריא זונה פסולה לכהונה
משום טומאה גרידא ומיהו קשה לר"י (י) כיון דלא כתיב טומאה
אשמת ישראל שנצלה באונס דכתיב והיא לא נתפשה הא נתפשה
מומתת אם כן אמאי פסולה לכהונה כדלכל איסור טומאה הוי
זעל ובעול ותרומה וגם כהונה וכו' שרי לבעלה משתרי נמי לכהונה
ואמר ר"י דההוא קרא דלא נתפשה לה מיירי אלא בטומאה דבעל
גרידא דנטמאה קמא אית לן לאוקמי לבעל ולענין זעל שרי אונס
בישראל אבל ונטמאה דבתא דפסקא לן מינה איסור תרומה וכהונה
לא מפליג בה בין אונס לרצון כהן אשת כהן לאשת ישראל יש לאסור
זעל וענין דכיון דאשכחן דאשת כהן דלפילו באונס אסורה אין לנו
לחלק בין אונס לרצון לענין תרומה וכהונה אפילו באשת ישראל ומיהו
גבי בעל אע"ג דלא כתיב ביה לא נתפשה יש לחלק בין אונס לרצון באשת
ולפי פריי' אין פסולה זונה לתרומה מקרא דבת כהן אלא שמא מטעם כלליי' קרא דלכהונה
ד' מד: ד"ה (ה) כתב ר"י מזה: הדרן עלך ארבעה אחין

וגזרו רבנן כדן קטנה וכו'. וגבי גירות קטנה לא גזור משום דלא שפחה:
מכלל דהוא. בתמיה. וכי משעה כזה אירע זימי חכמים והא שנים
שקידשו קמני ולא תני מעשה: אלא כהוראת עשה היס. (ה) ולא
היתה ללא גזרין זה מ"ט חילוף לא
גדולה. מדקמני בהאי חוץ גדולה מכלל
לזכירות להמתין דקאמר גדולות
קמיירי: גירות ומשוכרות גדולה
דשתיא זהו זנות לגזור. שיימתינו כדי
לצמין בין זרע שזרע שלא בקדושה
לרע שזרע שזרע: הוה דאמר
כרבי יוסי. דלא גזר כדמפרש טעמא
דאשה מונה מתעסקת כדי שלא תתעבר.
ומיהו בישראלית גזר שמואל זנות אטו
נשואין שמתעברת ולא סבד כ"י יוסי
דלא גזר זהו כדאמר לקמן באונס
ומפחה אזל בגירות לא גזור זנות
צנכרית משום נשואין צנכרית
דלפילו גירות נשואה כיון דדעתה
לאיגורי מתעסקת נמי כדי להצמין בין
זרע קדושה לזרע שלא בקדושה
דללקמן: **מטרא נפשה.** וממתיא
מוך דבהה ומומון לה: אלא יואה בשן
ועין. דלא הות ידעת מעיקרא דעמידה
להסתחרר לא מיטראחא ומזדרח
לאחיי מוך דבהה: אונס ופוסה.
ישראלית והרי אונס ממילא הוה ואין
לה מוך: **מספספי.** ואף יואה בשן
ועין נמי ליהא השתא למפרך דכיון
דאיפוך קל הוה לה ואין זו טורח
מתעסקת היא דכל אשה מונה איה
רוכה להתעבר: **כסות.** בנות כהנים:
ישראלים לא. בתמיה. הוואי ואשת
כהן היא אפילו בת ישראל נמי אסורה
לבעלה כהן: **נשי כהנים.** חס בעליהן
כהנים נפסלו לן לן דאשת כהן שנאנסה
אסורה לבעלה: **נשי ישראלים לא.**
בתמיה. וכי חס בעליהם של אלו
ישראלים מ"י לא מפסלו נמי לכהונה
שחם ימותו אלו לא ינשו לא כהנים:
והאמר רב עמרם כו' ואנהיגו
לעיינין ממשינן. כלומר הביא לנו
רביה ממשינתו. ואותה משנה לקמן
דבהא על יצממו. (ד' טז.) **אש**
ישראל שנאנסה אף על פי שמוטרה
לבעלה. מוהיא לא נתפשה (במדבר ה'
הא נתפשה מותרת אפ"ה פסולה
לכהונה אם ימות בעלה: אם היו
כהנים. בנות כהנים ואפילו נשואות
לישראל דלא מהני האי זנות לאסרן
לבעליהן: **נפסלו מסרומה דני נשיהו.**
שחם ימות בעלה חזר ע"ה לה איה
שבה אל בית אביה כעוניה דפסל

דממך תלמודא דדתי מתעסקת ה"א שלל תעבר ואין טורח גדול דכר: אע"פ שמתרת לבעלה פסולה לכהונה דכתיב ויקרא
כ' ו) ובת איה כהן כי תיה לאיש זר כיון שנצלה לפסול לה פסלה. ואע"י דלמתיין לקמן (סח.) ואימא חייבי כרימות אמר
קרא כי תיה כהן דלית ה"א ולא לנעט חייבי כרימות אחא כדגיל קרא דבת כהן וכו' כהן כי תיה לכהונה וגזרוה מי שיש
לו אלמנת וגירושין בה ומישיי כרימות ליה צוה אלמנת ומגירושין אלא ה"ק ויאמא חייבי כרימות ולא חייבי לאחין אמר קרא כי
תיה יומא וגירושין חייבי כרימות ליה צוה אלמנת ומגירושין אלא ה"ק ויאמא חייבי כרימות ולא חייבי לאחין אמר קרא כי
תיה יומא וגירושין חייבי כרימות ליה צוה אלמנת ומגירושין אלא ה"ק ויאמא חייבי כרימות ולא חייבי לאחין אמר קרא כי